

[Arentoft]

lige i øjnene. Så koldt og kynisk er det nødvendigt at anskue denne dybt alvorlige sag.

Så kommer der midt i det hele en dagsorden, og det er nu tredje gang, vi får sådan en dagsorden under disse debatter. Jeg kan helt klart sige, at fremskridtspartiet siger nej. Det kan være, jeg i anden omgang kommenterer den nærmere. Jeg vil blot her sige, at jeg ikke vil kunne forstå det, hvis regeringen tager denne dagsorden, for jeg synes, at det må være på tide, at man holder op med at lade sig trække rundt i cirkusmanegen af hr. Lasse Budtz og hans partifæller.

Til sidst vil jeg gerne komme ind på et andet emne, og det er vores EF-samarbejde. Det er noget af det vigtigste for Danmark at opnå et frit fiskeri og fornuftige priser for vore landbrugsvarer. Med det førstnævnte går det ikke så godt. I øvrigt skal hovedvægten i EF-samarbejdet lægges på den frie bevægelse over landegrænserne for arbejdskraft, varer, tjenesteydelser og kapital. Danmark bør gøre en kæmpeindsats for at forhindre, at EF-samarbejdet udvikler sig i retning af en overstatslig, bureaukratisk tilskuds- og kontrolorganisation. Vi må om nødvendigt benytte vore vetomuligheder mod nye særstøtteforanstaltninger via EFs regionalfond eller socialfond.

Fremskridtspartiet mener som regeringen ikke, at der er behov for institutionelle nydannelser, og vil, såfremt det bliver tale om at føre Genscher-Colombo-planen ud i livet, forlange en ny folkeafstemning i Danmark om vort fortsatte medlemskab af EF. Det samme vil være tilfældet, hvis der bliver tale om fælles møntunion eller en europæisk forsvarsalliance uden NATO og Canada. Ligeledes siger fremskridtspartiet nej til at forhøje, skal vi kalde det vores kontingent til EF. Det er i øjeblikket 1 pct. af momsindtægterne og er dermed pristalsreguleret. Fremskridtspartiet har den indstilling på linje med, hvad vi mener indenrigs, at EF også må sætte tæring efter næring.

Yderligere skal jeg om EF udtale, at Danmark virkelig skal arbejde for, at EFs hjemsted og mødested bliver Bruxelles, ikke som nu 3 forskellige steder med alle de udgifter og besværligheder, det medfører.

Sluttelig vil jeg sige, at fremskridtspartiet går imod at udvide EFs medlemskreds på nuværende tidspunkt. Det må vente, til der er kommet orden i EFs hus, og det kan man

vist ikke sige at der er alt for meget af i øjeblikket.

Erhard Jakobsen (CD):

Så har vi igen en udenrigspolitisk debat, men det siger jeg ikke med beklagelse, for jeg mener i og for sig, at vi har brug for mange. Udenrigspolitiske spørgsmål diskuteres meget i presse, radio og TV, og jeg synes, det alt for ofte sker i en atmosfære af hysteri. Man søger, jeg mener ganske kunstigt, at fremkalde en eller anden form for krigsfrygt hos folk. Man stiller det op, som om vi rykker nærmere og nærmere en eller anden katastrofe, hvor sandheden vel er den, hvis man kan huske lidt historie og sammenligner med tidligere, at faren for at ryge ud i en krig i vor del af verden – i andre dele af verden har der jo været krig hele tiden, det vender jeg tilbage til om lidt – er meget lille. Her er der vel mere fredeligt, end nogen af vore forfædre har set det på noget som helst tidspunkt. Derfor er det fuldstændig meningsløst hele tiden at køre frem med det.

Jeg hører minsandten, at nogle skriver breve: vore børn spørger, hvad vi skal gøre, hvis der bliver krig. Gud ved, hvor børnene har det fra? Gud ved, hvem det er, der har fået børnene til at have den holdning? Jeg skal ikke antyde nogen steder, men jeg kan tænke mig, hvor det stammer fra. Det er specielt beklageligt at bilde børn sådan noget vrøvl ind, for der er mindre udsigt til krig i dag, end der har været i årtier tilbage i vor historie.

Det næste er, at nogle af dem, der taler højest om krig og krigsfare, er de samme, som taler højest om fred og vil fred – og nu kommer det allerværste og det mest hykleriske: de, der taler mest om fred, er dem, der sørger for krig rundt omkring i verden. Det er de socialistiske lande, der skaber krig. Næsten alle de krige, der foregår, ja, vel praktisk taget dem alle, foregår enten mellem socialistiske lande eller mellem et socialistisk land og dets naboland. Det er et socialistisk land, Vietnam, der angriber det mere eller mindre socialistiske land Kampuchea. Derfor er der krig dér, og de er ved at komme i krig med et tredje socialistisk land, nemlig Kina. Det er krigen i den del af verden.

Der er ikke krig i Sydamerika, nej, det er noget helt andet, der foregår dér. Også dér